

Un conte profètic

Equip AMG

Les crítiques a l'Església –a vegades prou justificades– mai no són tan severes com les que fa el mateix Jesús als que *diuen i no fan*. Biblistes, teòlegs i escriptors diversos han escrit milers de tractats sobre aquesta important qüestió.

El teòleg Gérard Bessière en els seus llibres també va voler posar en relleu la necessitat de renovar la fidelitat de l'Església al seu fundador. A més, amb el mateix objectiu i amb un deix de respectuosa ironia, va publicar dues novel·les que descriuen els esforços renovadors d'un fictici nou Papa de Roma.

Deu ser a causa d'aquestes lectures que m'ha vingut el rampell de redactar –amb la mateixa intenció– el conte següent:

El dia que el papa va venir a Sabadell

Una vegada, la Secretaria d'Estat del Vaticà estava ultimant fins al detall el programa de la visita del nou Papa a Catalunya. Però en Marc, secretari habilitat per aquesta ocasió, va assabentar confidencialment el Papa d'una decisió que fa poc havia pres el seu antecessor i que havia passat per alt a la Secretaria i que precisament es referia a Sabadell.

El dia assenyalat tot va anar segons el protocol previst. Però el Papa i el secretari Marc havien enginyat la manera d'alterar el programa de l'endemà amb tota precaució per passar desapercebuts. No ho sabia ningú més tret del porter del convent on s'allotjaven a qui el secretari havia demanat roba de carrer en nom del Papa, cosa que ell va creure que no podia desatendre.

El secretari, expert en digital, sabia que els ferrocarrils de la Generalitat surten molt de matí i tenen parada a la plaça Major que és a tocar de la parròquia de Sant Feliu de Sabadell. Així que a trenc d'alba, dos senyors amb gavardina de segona mà i barret de pana es van presentar a l'estació i van comprar bitllet per agafar el tren del Vallès.

Arribats al terme, per la llarguíssima escala mecànica que condueix a la superfície, van arribar a la plaça des d'on es divisa el solemne campanar que els va conduir fàcilment a l'entrada principal de la parroquial. En trepitjar el primer graó de l'escalinata, els grans portals del temple se'ls obriren i van pensar que ho feien automàticament, a la moderna. Però en ser al pla de la nau, van trobar-se amb la Sra. Dolors que destravava les portes com feia cada dia a aquesta hora del matí.

– *Bon dia!* –els digué.

I va sentir que li contestaven:

– *Good morning! Deuen venir de fora, oi?* –va preguntar.

– *Míster Stone, sí* –va respondre Marc, el secretari.

– *Però jo vinc de Barcelona i l'acompanyo perquè amb el català encara no se'n surt*

Ella va insistir:

– *Com és doncs que ha volgut venir aquí tant de matí?*

Després d'una incòmoda pausa, en Marc li va contestar:

– *Té una agenda molt plena i no es volia perdre la visita al monument del Beat Gaietà.*

Ella es va veure obligada a precisar:

– *Aquí no hi ha cap monument, només hi tenim la seva sepultura que és a l'última capella del fons de la nau.*

Ell va respondre alleujat:

– *Molt millor, anem bé!*

Arribats a aquest indret, entre llantions mig fumejants, pujaren el graó on aquell dia no lluïa ni una flor. Es plantaren amb molta reverència davant la nua llosa sepulcral de mossèn Gaietà. Després d'un breu silenci, en Marc s'adreçà a la Sra. Dolors per demanar-li un favor:

– *¿Ens podria explicar què significà i què significa encara avui el beat per Sabadell i per l'Església?*

Ara jo transcric exactament el diàleg que es va establir entre ella i en Marc i la reacció de Míster Stone quan li arribava la traducció de cada resposta.

– *Mirin, els diré el que he anat coneixent en els darrers temps. Aquest capellà sabadellenc era pobre i fill d'una família molt pobra. Tota la ciutat sabia que sempre auxiliava els desvalguts. Fins al punt que li deien pare dels pobres.* (En sentir traduïdes aquestes paraules, el Papa es va posar les mans sobre el cor.)

– *No va escriure gairebé res, no era home de discursos, deia poques paraules però escoltava molt tothom que patia penes o solitud.* (A aquesta informació ell va fer amb gest contingut com si aplaudís)

– *Es feia estimar per tothom: els creients el tenien per sant i els que no eren d'Església, deien que era un home de bé.* (Davant d'això va allargar la mà amb el dit polze alçat, en senyal de joiosa aprovació)

– *Va mantenir la promesa de no abandonar els avis deseparats tot i que l'havien avisat del risc que corria amb l'investida anticlerical.* (Aquesta perspectiva el va posar tens i va alçar la mirada enlaire)

– *Pregava per tothom, especialment pels allunyats de la fe i fins i tot va oferir la seva vida per la seva conversió.* (Es pot dir que en aquest moment no va poder amagar l'emoció)

– *Va ser un home de pau en temps de guerra. D'una pau desarmada i desarmadora, tal com em sembla que sempre diu el Papa Lleó.* (Aquí se li va escapar un clar moviment d'assentiment que es va afanyar a dissimular de seguida)

– *Va demanar a l'Església, representada pels cristians propers, que no desatenguessin mai ningú ni que fos algun dels que pensava que vindrien a endur-se'l per matar-lo.*

(En aquest moment va ajuntar les mans en senyal de súplica)

– *Com a signe de perdó, va allargar la mà amicalment a aquells que se l'endugueren i l'afusellaren.* (Davant d'aquest gest heroic, tots dos van caure de genolls)

– *Es diu que el dia 14 d'agost quan va ser abatut eren les set de la tarda que és l'hora de les primeres vespres de la festa de l'Assumpció de la Mare del nostre Salvador, mort i ressuscitat per tot el món.*

En fer esment de la Mare de Déu, la Sra. Dolors va assenyalar la imatge que presideix aquella capella: la de la Mare de Déu de Montserrat i es va fer un silenci on va ressonar, com un oreig suau, la pregària humil adreçada a la Mare de tota mena de fills:

“Pregueu per nosaltres pecadors...”

Acabada la pregària tots dos van mostrar un joiós agraïment a la Sra. Dolors. I, a instàncies del Papa, en Marc li va preguntar:

– *¿Hi ha alguna floristeria a prop d'aquí?*

Abans de traspasar la porta del cancell, es van tornar a girar per acomiadar-se:

– *Adeu-siau!* –digué en Marc.

I la intriga de la Sra. Dolors es va multiplicar quan l'altre li va dir:

– *God bless you!*

Al cap de poc, va aparèixer als peus del beat Gaietà una corona de llorer amb una llaçada que deia:

“El papa de Roma al beat Gaietà, màrtir i profeta”

Aquest conte benintencionat, respon a la necessitat de sortir al pas de la tendència –també ben intencionada– de fer de la visita del Papa un esdeveniment festiu entorn de la seva figura certament excepcional pel que significa pels cristians i la repercussió que actualment té arreu del món. Tot això no és pas poca cosa i justifica totes les atencions.

Però convertir el Papa en protagonista de l'esdeveniment seria com agafar el rave per les fulles. O posar-nos al costat d'aquell a qui mentre el guia li assenyalava la lluna, ell es quedava mirant el seu dit. "Alceu la mirada" se'ns diu. Si ho fem, veurem que el protagonista és la creu salvadora de nostre Senyor Jesucrist.

Quan els cristians amb tots els homes de bona voluntat prestem atenció al que proclama el Papa allà on va, veurem que proclama l'Evangelí de Jesús que irradia llum, pau i vida al món sencer.

Els accents de les paraules del Papa coincideixen amb l'esperit i les obres heroiques del nostre beat mossèn Gaietà. Els que n'hem tingut notícia, tenim molta sort. Ell amb el cor ple de llum va il·luminar les tenebres de la seva època.

No l'oblidem. En comunió amb tots els germans, som cridats a il·luminar les del nostre temps. Portem-li corones si voleu. Però que siguin les perdurables corones de la fe sincera, l'esperança ferma i l'amor ardent.

Equip AMG
Amics de mossèn Gaietà

Sabadell 2026